Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συστατόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλαβεν παρασχὸν εἰς τὴν ὑμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρηστιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουνίου 1897 | Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 24

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 177)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΙΝΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΜΠΩΝΗ

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, κατὰ τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρώην ἐχθροῦ του Πέτρου ἀποφασισθέντα, ὁ Ἕκτωρ μετέβη εἰς τὴν Φόρσαν.

Ἡ φυλακὴ αὕτη,—ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει πλέον, κατεδαφισθεῖσα πρὸ πολλοῦ,—εὑρίσκετο εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἕλους.

Ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκοστολὴ τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ Ἀκόλουθος, τῷ ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς φυλακῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠνοίγοντο εὐκόλως, οὔτε ὅταν ἐπρόκειτο κανεὶς νὰ εἰσέλθῃ. Τῇ αἰτήσει του, ἐκάλεσαν ἀμέσως τὸν δεύτερον κλειδοῦχον καὶ ὁ φίλος μας Πέτρος Πομπόνης ἐνεφανίσθη.

— Ἄ, σεῖς εἶσθε, κύριε Ἀκόλουθε; Βλέπω ὅτι εἶσθε ἀκριβής.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἕκτωρ ἀγωνιωδῶς.

— Τί νὰ σας εἰπῶ! Δὲν κατώρθωσα νὰ εὕρω οὔτε ἴχνος κουτιοῦ ἄσπρου!

— Εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ τὸ ἔχω ἐγώ! εἶπεν ὁ Ἕκτωρ ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πυξίδα.

Ὁ Πέτρος πρὸς στιγμὴν ἀπέμεινεν ἔκπληκτος.

— Τότε λοιπὸν τί θέλετε;

— Ναὶ μὲν ἔχω τὸ κουτί, εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος· ἀλλὰ . . . ἰδέτε . . .

Καὶ ἤνοιξε τὸ κυτίον, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο κενόν.

— Μπᾶ διάβολε! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴ δυνηθεὶς νὰ καταστείλῃ ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὁ ὁποῖος ἤχησε παραδόξως πως εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἕκτορος. Μὰ εἶπα κ' ἐγώ, πῶς εἶνε δυνατόν; . . Δέν μου λέτε, σᾶς παρακαλῶ, πῶς ηὕρατε τὸ κουτί;

Καὶ ὅταν ὁ Ἕκτωρ τῷ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν,

— Πολὺ καλά, εἶπεν· Ἐννοῶ.

— Δὲν ἀνεκαλύψατε λοιπὸν τίποτε ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ Ἀκόλουθος.

— Ὄχι· δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ ἀκόμη τίποτε . . . Ἔχω κάποιαν ὑπόνοιαν . . . εἶμαι ἴσως ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ κλέπτου . . . ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω τὴν βεβαιότητα . . .

— Τοὐλάχιστον ἐλπίζετε;

— Δὲν λέγω ὄχι... ἐλάτε ὕστερα... ἴσως τότε . . .

«Νά! τὰ ἐψάρεψα ἀπὸ τὴν τσέπη ἑνοῦ ἐπαρχιώτη, ποῦ ἐχάζευε ἀπέξω ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ τοῦ μεγάλου δρόμου!» (Σελ. 186, στήλ. γ'.)

Ὁ Ἕκτωρ ἠναγκάσθη νὰ πέλθῃ χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ ἄλλην πληροφορίαν, μὴ γνωρίζων τί ἔπρεπε νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν λόγων τοῦ Πέτρου. Ἄρά γε, εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα, εἶχε γίνῃ τῷ ὄντι φίλος του καὶ ἠσχολεῖτο εἰλικρινῶς νὰ εὑρῃ τοὺς κλέπτας τῶν ἀδαμάντων του; Μήπως διετήρει καμμίαν μνησικακίαν ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ μήπως ἐξεδικεῖτο, ἀποκοιμίζων αὐτὸν μὲ ἐλπίδας χιμαιρικάς; Τοῦτο ὁ Ἕκτωρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ μετέβη εἰς τοῦ κυρίου Μορανζῆ διὰ νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς φίλους του τὴν ἱστορίαν τῶν παραδόξων του περιπετειῶν καὶ νὰ τοις ζητήσῃ συμβουλήν.

Ἐν τούτοις, ἂν ἤθελεν ὁ Πέτρος, ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ ἀμέσως ἐκ τῆς ἀμφιβολίας τὸν Ἕκτορα· ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο ἐναντίον τοῦ χαρακτῆρός του. Μολονότι ἀρκετὰ ἐβελτιώθη, ἀφ' ἧς ἐποχῆς τὸν ἐπρωτογνωρίσαμεν, εἶχεν ὅμως διατηρή-

κῶς τὰ ὀνόματα καὶ οἱ τίτλοι τοῦ ἄλλοτε ἐχθροῦ του. Ὁ πειρασμὸς ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρός, ἢ ὥστε νὰ ντιστεθῇ εἰς αὐτόν...

Καὶ ὅμως τὸ κόσμημα, τὸ ὁποῖον τόσον ἐπόθει νὰ νεύρῃ ὁ Ἕκτωρ, ἀνεπαύετο ἡσύχως εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Πέτρου Πομπόνη. Ποῦ νὰ τὸ ὑποθέσῃ αὐτὸ ὁ δυστυχὴς Ἀκόλουθος!

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ τὴν προτεραίαν, μόλις ὁ Ἕκτωρ ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἅμαξάν του:

Ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ ἐμφάνισίς του εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιΐας, — συγκίνησις, ζωηροτέρα βεβαίως ἀφ' ὅσον ἐπεθύμει,—ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Πολλὰ χαμίνια, μαντεύσαντα ἔκ τινων λέξεων, ὅτι ἔχάθη καὶ ἄλλο κρᾶγμα, ἐκτὸς τῆς ἀνευρεθείσης ἐπιστολῆς, ἐξηκολούθουν νἀνασκαλεύουν τὸν μαῦρον ρύακα καὶ τοὺς σωροὺς τῶν ἀκαθαρσιῶν, ἐνῷ αἱ μητέρες των διηγοῦντο τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀκολούθου καὶ ἐσχολίαζον τὰς περιπετείας του.

Ὁ Πέτρος Πομπόνης, ρίψας ἐρευνητικὸν βλέμμα περὶ αὐτόν, παρετήρησε τὴν αἰφνιδίαν ἐξαφάνισιν δύο ἐκ τῶν κατοίκων τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε κάλλιστα καὶ δὲν εἶχε λόγους νὰ τους ὑπολήπτεται πολύ. Ὁ εἷς ὠνομάζετο Βενέδικτος Λέγκρης καὶ ὁ ἄλλος Ματθαῖος Πουλώ. Ἦσαν καὶ οἱ δύο ἐργάται, ἐργαζόμενοι μόνον ὁσάκις εἶχον ὄρεξιν εἰς τὸ γειτονικὸν Βυρσοδεψεῖον, ἀλλὰ συχνότερον ἀλητεύοντες ἐν ἀργίᾳ καὶ κραιπάλῃ. Ἐνθυμεῖτο καλῶς ὅτι τοὺς εἶχεν ἴδῃ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς σκηνῆς, τὴν ὁποίαν διηγήθημεν· ἀλλ' ἐνθυμεῖτο ἐπίσης ὅτι τοὺς εἶδε μίαν στιγμὴν νἀπομακρύνωνται ἀθορύβως ἐκ τοῦ πλήθους. Ἡ ἐξαφάνισις αὕτη ἐκίνησε τὰς ὑπονοίας του. Καὶ τὸ σχέδιόν του κατεστρώθη ἀμέσως.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἄνθρωπός τις, ἐνδεδυμένος ὡς χωρικὸς τῶν παρισινῶν περιχώρων, — χονδρὸν ὑποκάμισον χρωματιστόν, πανταλόνιον κυανοῦν, σακκάκι ἀπὸ λινάτσαν, χρῶμα προσώπου μελαμψόν, κεφαλὴ σκεπασμένη ἀπὸ δάσος μαλλίων πυρρῶν, πιπτόντων μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν,—εἰσήρχετο εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦ πολίτου Πομπόνη, τὸ ὁποῖον, ὡς ἠναγκάζετο νὰ το ὁμολογῇ καὶ αὐτὸς ὁ Πέτρος, εἶχε τὴν χειροτέραν φήμην ἐξ ὅλων τῶν κέντρων τῆς συνοικίας.

Ἡ κυρία Πομπόνη, ἡ ὁποία ἦτο ἐνθρονισμένη εἰς τὸ κυλικεῖον, εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, (ὁ ὁποῖος ἐκλονίζετο ἤδη, ὡς ἂν εἶχε κάμῃ καὶ ἄλλους σταθμοὺς εἰς διάφορα οἰνοπωλεῖα); χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν παραμικρὰν ἔκπληξιν. Ὁ χωρικὸς ἐκάθησεν εἰς μίαν τράπεζαν, πλησίον μιᾶς ἄλλης, ὅπου ἐκάθηντο ἤδη ἄλλοι δύο συμπόται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦσαν οἱ μόνοι πελάται τοῦ οἰνοπωλείου. Συνωμίλουν χαμηλοφώνως, ἀλλ' ἐν τούτοις μὲ ἄκραν ζωηρότητα, ἐνῷ αἱ κεφαλαί των συνεπλησίαζον καὶ σχεδὸν συνηνοῦντο, ἀπὸ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς τραπέζης.

Ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ὁ Πέτρος Πομπόνης εἰς μάτην εἶχε ζητήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιΐας, πρὸ ὀλίγης ὥρας.

Διὰ τῶν θολῶν ὑαλοπινάκων τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου παραθύρου, εἰσήρχετο ἀμυδρότατον φῶς ἐν τούτοις ὁ χωρικὸς ἔλαβε τὴν προφύλαξιν νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὸ ὀλιγώτερον φωτιζόμενον μέρος τοῦ οἰνοπωλείου, καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ χάνῃ τίποτε ἐκ τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν παράπλευρον τράπεζαν.

Οἱ καθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν ταύτην εἶχον ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλήν, ὅταν τὸν εἶδον εἰσερχόμενον· κατόπι μετὰ τὴν πρόχειραν ἐξέτασιν, ἡ ὁποία βεβαίως τοὺς καθησύχασε, ἀνέλαβον τὴν προτέραν στάσιν των καὶ ἤρχισαν πάλιν τὴν συνομιλίαν των.

Ὁπωσδήποτε ὁ χωρικὸς ἔλαβε καιρὸν νά τους παρατηρήσῃ καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦσαν ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἐζήτει . . .

Ἐκτύπησε τὴν τράπεζαν καὶ προσῆλθε μία ὑπηρέτρια.

— Φέρε μου κρασὶ καλό! εἶπε μὲ φωνὴν ὑπέρρινον καὶ προφορὰν γνησίου χωρικοῦ· μιὰ ὀκᾶ!

Μετ' ὀλίγον, δοχεῖον πλῆρες οἴνου εὑρίσκετο ἐνώπιόν του.

Τότε ἐκεῖνος ἠγέρθη, ὅπως πρὶν παραπαίων, καὶ λαβὼν τὸ δοχεῖον, ἐπλησίασε καὶ το ἀπέθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν κατεῖχον οἱ δύο του γείτονες.

— Ἐμένα δὲν μὰρέσει νὰ πίνω μοναχός μου! εἶπεν· ἐλᾶτε νὰ πιοῦμε μαζί!

Πρότασις τόσον ἐλκυστικὴ ἔπρεπε βεβαίως νὰ γίνῃ δεκτή· ἐν τούτοις οἱ δύο σύντροφοι πρὸς στιγμὴν ἐδίστασαν. Ἐκύτταξαν μετὰ δυσπιστίας τὸν χωρικόν, ἀλλὰ μὴ εὑρόντες, ὡς φαίνεται, οὐδὲν τὸ ὕποπτον, ἐδέχθησαν τὴν προσφοράν του εὐχαρίστως. Ἄλλως τε θὰ ἐξήντλησαν καὶ τὰ μυστικά των καὶ δὲν θὰ εἶχον νὰ εἴπουν ἄλλο τίποτε. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸ δοχεῖον τοῦ οἴνου ἐκενώθη καὶ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἐφαίνοντο οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀφ' οὗ τὸ δοχεῖον ἐπληρώθη πάλιν, κατὰ διαταγὴν τοῦ χωρικοῦ, ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησε.

— Μή σας μέλῃ! ἔννοια σας! παράδες ἄλλο τίποτα, γιὰ νὰ ξοδέψω σήμερα! ἔλεγεν ὁ χωρικός. Ἔκαμα ἕνα πολὺ καλὸ κόλπο σήμερα.

— Καὶ σὰν τί κόλπο; ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι.

— Ὁρίστε!

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του δράκα ταλλήρων καὶ ἄλλων ἀργυρῶν νομισμάτων, τὰ διεσκόρπισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Οἱ συμπόται ἀντήλλαξαν βλέμμα. Πρέπει νὰ ἦτο πολὺ μεθυσμένος ὁ σύντροφός των, διὰ νὰ λέγῃ τοιαῦτα καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ τοιοῦτον θησαυρόν. Καὶ ἐφαίνετο τῷ ὄντι ὅτι ὡμίλει ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου· ἡ κεφαλή του ἔκλινεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἐνῷ ἡ γλῶσσά του ἐτραύλιζεν ὁλονὲν περισσότερον.

— Ναί, σᾶς λέγω, ἔκαμα καλὸ κόλπο! ἐπανέλαβε· καὶ μὴ θαρρῆτε πῶς εἶνε τὸ πρῶτο! Χμ! νἄχουμε καὶ τὸ νοῦ μας.

— Μὰ τί ἐννοεῖς καλὸ κόλπο; ἠρώτησεν ὁ εἷς ἐκ τῶν συντρόφων.

— Βρὲ σεῖς! καλέ, τόσῳ πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνετε; Νά, τὸ καλὸ κόλπο εἶνε . . . καλὸ κόλπο! Βέβαια ἀπὸ μπάμιες καὶ ἀπὸ κολοκυθάκια δὲν μποροῦσα νὰ κερδίσω τόσον παρᾶ! Χμ! καὶ τώρα σεῖς, τὸ ξέρω, προσέθεσε γελῶν, θέλετε νά σας 'πῶ ποῦ τα βρῆκα αὐτὰ τὰ τάλλαρα, ἔ;

—Ναί, ποῦ τα βρῆκες; τὸν ἠρώτησαν.

— Νά! τὰ ἐψάρεψα ἀπὸ τὴν τσέπη ἑνοῦ ἐπαρχιώτη, ποῦ ἐχάζευε ἀπέξω ἀπὸ τὰ μαγαζειὰ τοῦ μεγάλου δρόμου!

— Μπρὲ τί μας λές!

— Ναί, ναί· ὁ παρᾶς εἶνε κόμμοδο πρᾶγμα· δὲν σε βάνει σὲ καμμιὰ φροντίδα, σὲ καμμιὰ ἀνησυχία . . . Δὲν εἶνε σὰν τὰ χρυσαφικά, ἢ σὰν τὰ διαμαντικά...

— Τὰ διαμαντικά; . . ἐψέλλισαν οἱ ἄλλοι, ὠχριῶντες.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ χωρικός, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι παρετήρησε τὴν ταραχήν των. Πρέπει νὰ 'πῆς τὸ μυστικό σου καὶ σὲ ἄλλον . . . εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ πᾷς σὲ κλεπταποδόχο . . . πφ! σκοτοῦρες! Νά, τὲς προάλλες πάλι, ἐκεῖ ποῦ γύριζα μέσα 'στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ — καὶ ξέρετε, ἕνα χωριάτη δὲν τον ὑποπτεύεται κανείς, γι' αὐτὸ μ' ἀρέσει νὰ φορῶ αὐτὰ τὰ ροῦχα . . .

— Ὥστε δὲν εἶσαι . . .

— Ἀμὰ τί; μὲ πήρατε γιὰ χωριάτη; (καὶ ἐγέλασε πάλιν δυνατά·) ἂς εἶνε... Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἐγύριζα 'στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ, ἐψάρεψα ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἑνὸς κοριτσιοῦ, ποῦ ἔκανεν ἐκεῖ τὸν περίπατό του, ἕνα περιδέραιο ἀπὸ ὡραιότατα μαργαριτάρια . . .

— Μαργαριτάρια! Καὶ πῶς τα ἐξέκανες;

Ὁ ψευδοχωρικὸς προσέλαβεν ὕφος μυστηριῶδες.

— Γνωρίζω ἕναν τίμιο ἄνθρωπο, εἶπε, ποῦ δέχεται τὰ κλεφτὰ σὲ πολὺ καλὴ τιμή. Καὶ δὲν φοβᾶσαι οὔτε νά σε γελάσῃ, οὔτε νά σε μαρτυρήσῃ.

Ἐπηκολούθησε σιγή. Ὁ Βενέδικτος Λέγκρης καὶ ὁ Ματθαῖος Πουλὼ ἀντήλ-

λαξαν βλέμματα συνεννοήσεως καὶ ἐπάτησαν ἀμοιβαίως τοὺς πόδας των ὑπὸ τὴν τράπεζαν. Ἰδοὺ τῷ ὄντι μία λαμπρὰ εὐκαιρία. Τί τύχη νὰ συναντήσουν τὸν ψευδοχωρικόν! . . Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης εἶχον νὰ ἐκποιήσουν ἓν πολύτιμον κόσμημα.. καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ὤφειλον νὰ συνεννοηθοῦν μὲ κανένα κλεπταποδόχον... καὶ δυστυχῶς δὲν ἐγνώριζαν κανένα. Ἴσως ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠγόρασε τὸ ἐκ μαργαριτῶν περιδέραιον, τὸ ὁποῖον «εἶχε ψαρεύσῃ» ὁ σύντροφος, θὰ ἤθελε νά... Ἀλλ' ἔπρεπεν ἄρά γε νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν φιλίαν ἐκείνην, τὴν συναφθεῖσαν ἐκ τοῦ προχείρου ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυπουῆ*.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

29 Μαΐου.

ΠΟΘΕΤΩ ὅτι χάνει ὀλίγον ἀπὸ τὴν ποίησίν του ἓν ταξείδιον γινόμενον διὰ τῶν τελειοτέρων μέσων, φέρ' εἰπεῖν διὰ σιδηροδρόμου. Κερδίζει ὅμως ταχύτητα, ἀσφάλειαν καὶ εὐκολίαν. Διὰ νὰ ὑπάγῃ κανείς, παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν Πεντέλην, τί εἶχε νὰ κάμῃ ἕως τώρα; Νὰ μεταβῇ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τουλάχιστον ἕως τὸ Ἀμαρούσιον, νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρωὶ ἐνωρίς, ἐνοικιάζων ἕνα γαϊδουράκι μὲ τὸν ἀγωγιάτην του, νὰ καβαλικεύσῃ καὶ νὰ ξεκινήσῃ διὰ τὸ βουνόν. Ὁμολογουμένως μία τοιαύτη ἐκδρομή, ἂν μάλιστα ἐγίνετο μὲ καλὴν καὶ μεγάλην συντροφίαν, εἶχε πολὺ θέλγητρον καὶ πολλὴν ποίησιν. Ὅσον εἶνε κανεὶς εὔθυμος ἐπάνω εἰς τὸ γαϊδουράκι του, τρέχων καὶ γελῶν εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς μίαν ὡραίαν καὶ δροσερὰν ἐαρινὴν πρωΐαν, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ φίλους ἐπίσης εὐθύμους, δὲν ἠμπορεῖ βεβαίως νὰ εἶνε ὅταν κάθηται κλεισμένος μέσα εἰς ἓν βαγόνιον σιδηροδρόμου καὶ βλέπῃ μόνον διὰ τῶν θυρίδων τὸ ἐξοχικὸν τοπίον, παρελαύνον μὲ ἀστραπιαίαν καὶ ζαλίζουσαν ταχύτητα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. . .

Ἀλλ' ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ πρόοδος δὲν τἀκούουν αὐτά! Ὁ πολιτισμὸς στρώνει παντοῦ τὰ δίκτυα τῶν σιδηροδρόμων του, προάγει καὶ τελειοποιεῖ τὴν συγκοινωνίαν, διευκολύνει καὶ ἀσφαλίζει τὸ ταξείδιον, οἰκονομῶν τὸν χρόνον καὶ τὸ χρῆμα. Ἂν ἡ ποίησις ἑνὸς ταξειδίου χάνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὀλίγον τὸν μέλει. Ὁ πολιτισμὸς ἀποβλέπει εἰς τὸν σκοπόν, καὶ ἀδιαφορεῖ ἂν τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον προσφέρει, εἶνε ὀλιγώτερον θελκτικόν.

Τᾶς σκέψεις ταύτας μοὶ ἐνέπνευσεν ἡ εἴδησις, ὅτι κατασκευάζεται σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀπὸ Κηφισσίας μέχρι Πεντέλης. Μετ' ὀλίγον αἱ ἐπὶ ὄνων ἐκδρομαὶ πρὸς τὸ ὡραῖον βουνόν, καταργοῦνται. Αἱ εὔθυμοι συντροφίαι θὰ προτιμοῦν διὰ τὰ ἄλλα του πλεονεκτήματα τὸν σιδηρόδρομον. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο οἱ ἐπισκέπται τῆς Πεντέλης δὲν θὰ εἶνε περισσότεροι; Καὶ χάριν αὐτῶν δὲν θὰ ἱδρυθοῦν ἐκεῖ ἐπάνω ξενοδοχεῖα καὶ κέντρα ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεως; Ἡ ἐκδρομὴ ἑπομένως εἰς τὸ τέλος της δὲν θὰ εἶνε ὡραιοτέρα;

Ὁ σιδηρόδρομος κατασκευάζεται κυρίως διὰ νὰ ἐξυπηρετῇ τὰ ἐπὶ τῆς Πεντέλης λατομεῖα. Ἡ ἐργασία πρὸ παντός! Ἀλλὰ χάρις εἰς αὐτὸν ἡ Πεντέλη ἀλλάζει ὄψιν, καὶ ἐπὶ τοῦ βουνοῦ, τοῦ προσιτοῦ ἕως τώρα μόνον εἰς τοὺς ὀλίγους ρομαντικούς, θὰ δημιουργηθῇ ἓν θερινὸν κέντρον, ὡραῖον, ποιητικὸν καὶ πολὺ συχναζόμενον. Δὲν εἶνε εὐεργετικὸς αὐτὸς ὁ πολιτισμός;

—

30 Μαΐου.

Τὸ καϊμένο τὸ παιδί. . .

Ὠνομάζετο Ἕβανς καὶ ἦτο μαθητὴς εἰς ἓν ἀγγλικὸν Λύκειον. Ἐπιμελὴς μαθητής, ἀγαπῶν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ἠγάπα συγχρόνως καὶ τὴν νέαν Ἑλλάδα, καὶ παρηκολούθει τὰς τύχας της, καὶ ἐλυπεῖτο διὰ τὰς δυστυχίας της, καὶ ὠργίζετο κατὰ τῶν Εὐρωπαίων ἐχθρῶν της, καὶ ἐξεφράζετο μὲ θέρμην καὶ μ' ἐνθουσιασμὸν μικροῦ φιλέλληνος, λατρεύοντος τὸ ἰδανικόν. Ἀλλ' οἱ συμμαθηταί του, —ἀμελεῖς μαθηταί, φαίνεται,—δὲν ἐννοοῦσαν πολὺ αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἤρχισαν νὰ περιπαίζουν τὸν μικρὸν Ἕβανς διὰ τὰ φιλελληνικά του αἰσθήματα. Δύο μάλιστα ἐξ αὐτῶν τὸ ἐπαράκαμαν καὶ δὲν ἄφιναν εἰς ἡσυχίαν τὸ καϊμένο τὸ παιδί. Τοῦ ἔκαμναν καθημερινῶς σατυρικὰ ἐπιγράμματα καὶ γελοιογραφίας, καὶ κατόρθωσαν μετ' ὀλίγον νὰ τον κάμουν καταγέλαστον εἰς ὅλον τὸ Σχολεῖον. Ἀλλ ὅσον ἀναίσθητοι ἦσαν αὐτοί, τόσον εὐαίσθητος ἦτο ὁ Ἕβανς. Τὰ πειράγματα αὐτά, τῶν ὁποίων ἠσθάνετο πολὺ τὴν ἀδικίαν, τὸν ἔφεραν εἰς ἀπόγνωσιν. Καὶ μίαν ἡμέραν, προχωρήσας μέχρι τοῦ σιδηροδρόμου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίαζε τὸ τραῖνον, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς τὰς γραμμὰς καὶ εὗρεν ἐκεῖ θάνατον οἰκτρόν!

Τὸ καϊμένο τὸ παιδί! .... Δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ κανεὶς ἓν τοιοῦτον κίνημα, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀπελπισία, ἡ ὁποία τὸ προκαλεῖ. Ἀλλ' ὅταν συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι ὁ μικρὸς Ἕβανς ἔπεσε θῦμα τοῦ εὐγενοῦς φιλελληνισμοῦ του! Τὸ καϊμένο τὸ παιδί...

—

2 Ἰουνίου.

Τὸ ξεσπάθωμα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Σήμερον ἀκριβῶς εἶδα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ἕνα μικρόν της φίλον, τὸν Στέφανον Κότινον, πολὺ ἐνεργητικὸν καὶ ἐνθουσιασμένον. Ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλας ἀγγελίας, διότι, καθὼς ἔλεγε, δὲν τῷ ἔφθασαν αὐταί, αἱ ὁποῖαι τῷ ἐστάλησαν μὲ τὸ φυλλάδιον.

— Ἔχω φίλους ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, μᾶς ἔλεγε, καὶ πρέπει νὰ στείλω καὶ εἰς αὐτοὺς ἀγγελίας, διὰ νὰ ἐνεργήσουν. Θὰ ἐξαντλήσω ὅλην μου τὴν εὐγλωττίαν, εἰς τὰς ἐπιστολάς ποὺ θὰ τους γράψω, διὰ νὰ τους προτρέψω νὰ ἐγγραφοῦν καὶ νὰ ἐγγράψουν καὶ ἄλλους. Καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθῆνας, ὁποιον φίλον μου συναντήσω, ποῦ νὰ μὴν εἶνε συνδρομητής, δὲν ἡσυχάζω, ἂν δὲν τον κάμω. Ἐννοῶ νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως διὰ νὰ τῆς ἀποδείξω τὴν ἀγάπην μου καὶ εἶμαι εὐτυχὴς μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ συντελέσω κ' ἐγὼ ὅσον εἰμπορῶ εἰς τὴν πρόοδόν της.

— Καὶ ἔχεις μεγάλον στάδιον ἐνεργείας, ἀγαπητέ μου, τῷ εἶπα. Φαντάσου μόνον ὅτι ὑπάρχουν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περισσότεροι ἀπὸ 50,000 Ἑλληνόπαιδες, οἱ ὁποῖοι, καὶ λόγῳ ὑλικῶν μέσων καὶ λόγῳ ἀναπτύξεως, θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ λαμβάνουν τὴν Διάπλασιν. Καὶ ὅμως οὔτε τὸ δέκατον ἐκ τοῦ ὅλου αὐτοῦ ποσοῦ δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ ἔχῃ ἡ Διάπλασις!

— Ὥστε, συνεπέρανεν εὐφυέστατα ὁ φίλος μας, ἂν ἔχετε τώρα περὶ τὰς 5,000 συνδομητῶν, ἕκαστος ἠμπορεῖ νὰ γράψῃ ἀπὸ δέκα. Τόσοι πέφτουν εἰς τὸ μερτικό μου καὶ τόσους θὰ προσπαθήσω νὰ ἐγγράψω.

Καὶ ὅμως ἡ Διάπλασις θὰ ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη, ἂν ἕκαστος προσεπάθει νὰ ἐγγράψῃ ἀπὸ ἕνα μόνον συνδρομητήν!

—

Ἀθηναιόρ.

Ὁ μικρὸς Τάκης, ἀκούσας ὅτι θὰ τιμωρηθοῦν αὐστηρῶς οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Θεσσαλίας, ὅσοι ἀποδειλιάσαντες ἐγκατέλειψαν τὰ ποίμνιά των,

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν· οἱ παπάδες 'στὴ Θεσσαλία εἶνε τσοπαναραῖοι;

Φ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ

Ξυπνᾷ ἡ φύσις καὶ ἀλλάζει
τὴν σκοτεινή της φορεσιά
μὲ ἀνθόπλεχτη στολή, καὶ 'μοιάζει
ὡσὰν ἀχνάτη κορασιά,
ποῦ ροδοστέφανο ἀγκαλιάζει
καὶ λούζεται μέσ' 'στὴν δροσιά.

'Στὰ νυσταγμένα τους τραγούδια
ποῦ ἀρχίζουν τώρα τὰ πουλιά,
ἀνατριχιάζουν τὰ λουλούδια
'στῆς ἀνοιξης τὴν ἀγκαλιά
καὶ καταιδαίνουν ἀγγελούδια
καὶ τὰ ξυπνοῦνε μὲ φιλιά.

'Στὸ περιγιάλι μουρμουρίζει
ἡ θάλασσα δειλὴ-δειλὴ
καὶ 'στὰ νερά της λαμπυρίζει
ροδόλευκη ἀνατολή,
ποῦ φῶς κ' ἐλπίδα μᾶς χαρίζει
καὶ γοργοφεύγει ντροπαλή.

Ἥλιος ὁλόχρυσος προβάλλει
τί ὠμορφιὰ ζωγραφιστή!
ἀνοίγει τοὐρανοῦ ἡ ἀγκάλη
καὶ μὲ ἁρμονία θαυμαστὴ
δοξολογία ὁ κόσμος ψάλλει
καὶ τὸν Θεὸ εὐχαριστεῖ.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΖΑΒΟΥΛΩΝ

[*Ἱστορικὸν διήγημα*]

Ἐγευματίζομεν παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ συνταγματάρχου Βαλχερμέη, ἑορτάζοντος μετὰ τῶν στενῶν συγγενῶν του ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῶν ἐξετάσεων τῆς Ἐανθῆς, τῆς δεκαεξαέτιδος θυγατρός του.

Μετὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἐνῷ ἐρροφῶμεν τὸν καφέν, εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρέτης καὶ εἶπε πρὸς τὸν συνταγματάρχην, ὅτι δύο ἄνθρωποι, εἷς νέος καὶ εἷς γέρων, ἀπαιτοῦν νὰ τὸν ἴδουν, νὰ τῷ ὁμιλήσουν. . . καὶ ὅτι, μεθ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις του περὶ τῆς οἰκογενειακῆς τοῦ κυρίου του ἑορτῆς, οἱ δύο αὐτοὶ ξένοι ἐπιμένουν ἀνενδότως, δικαιολογούμενοι, ὅτι ἦλθον εἰς Παρισίους ἀπὸ μακρᾶν, πολὺ μακρᾶν, ἐπίτηδες, νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν λοχαγὸν Βαλχερμέην.

— Πῶς ὀνομάζονται; ἠρώτησεν ὁ Συνταγματάρχης.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθεν εὐθὺς καί, σχεδὸν πάραυτα ἐπιστρέψας, εἶπεν ὅτι: Ὁ μὲν νεώτερος ὠνομάζετο Ζαβουλών, ὁ δὲ γέρων συνοδός του ἦτο ὁ πατήρ του.

— Ζαβουλών! . . Ὦ τῆς λαμπρᾶς ἀναμνήσεως τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου πολέμου! ἐψέλισεν ὁ συνταγματάρχης . . . Ὁδήγησέ τους νὰ εἰσέλθουν!

*
* *

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ζαβουλὼν ἐπροξένησεν εἰς ὅλους μας αἴσθησιν. Εἴδομεν ἄνθρωπον 40—45 χρόνων, βραχύσωμον, ὀλοστρόγγυλον, μὲ ρεδιγγόταν παλαιοῦ συρμοῦ, στιλπνὴν ἐκ τῆς πολυκαιρίας... Ὁ γέρων πατήρ του ἐφόρει μεταξωτὸν σκοῦφον καὶ βαθυκύανον βλούζαν, ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν ἐνεδύετο μόνον ὁσάκις μετέβαινεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου τῆς μακρυνῆς ἐκείνης ἐπαρχίας των.

Ὁ συνταγματάρχης ὅμως, ὡς ἐνεφανίσθησαν, ἀνηγέρθη, ἔσφιγξε φιλικώτατα καὶ τῶν δύο τὰς χεῖρας καί τους ὑπέδειξε τὴν καλλιτέραν θέσιν, παρακαλέσας αὐτοὺς νὰ καθήσουν πλησίον του.

Ὁ Ζαβουλὼν τέλος ἔλυσε τὴν σιωπὴν πρῶτος, καὶ χωρὶς ἐπιτήδευσιν εἶπε:

— Λοχαγέ μου . . . . δηλαδὴ θέλω νὰ 'πῶ, κύριε συνταγματάρχα μου . . . ἀπ' ἐδῶ εἶνε ὁ γέρω Ταννώς, ὁ πατέρας μου...εἰς τὸ χωριό τού τον λένε καὶ Ἰακώβ, ἐπειδὴ ἔχει τόση δὰ μακρυὰ τὴ γενειάδα του!.. Καὶ εἶχεν ὁρκισθῆ, νὰ πατήσῃ μιὰ φορὰ τὸ πόδι του 'ς τὰ Παρίσια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σας σφίξῃ τὸ χέρι καὶ νὰ σας εὐχαριστήσῃ, γιὰ τὰ ὅσα καλὰ ἐκάματε τότε εἰς τὸ παιδί του! Φαντασθῆτε, ὅτι εἴκοσι πέντε χρόνους οἰκονομοῦσε πεντάρα-πεντάρα ὡς νὰ το καταφέρῃ . . . καὶ ἰδού τον!

Ὁ γέρων, ὡς νἀνέλαβε θάρρος, ὕψωσε τὴν κεφαλήν καί, χωρὶς νὰ τρέμῃ, εἶπε:

— Ναῖσκε, κὺρ-λοχαγέ μου! Ἦλθα νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ δίχως πολυλογία . . . νὰ σ' ἀγκαλιάσω! Ἔσωσες τὸ παιδάκι μου . . . τὸ μικρότερό μου παιδί, δηλαδὴ τὸ ἕκτο μου· μού το ἐλύτρωσες ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χάρου... καὶ τὸ περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἀτιμία! Ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια τὸ εἶχα ἀποφασισμένο νἄλθω . . . καὶ σ' ὁρκίζομαι, πῶς δὲν θὰ κατέβαινα 'ς τὸν κάτω κόσμο, ἂν δέν σ' ἔβλεπα!

Εἶπε, καὶ προτοῦ ὁ Βαλχερμέη προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ γέρων ἐρρίφθη δακρύων εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ εὐεργέτου των. Στραφεὶς δὲ κατόπιν πρὸς ἡμᾶς καὶ δεικνύων τὸν υἱόν του προσέθηκε:

— Ναί, ναί, ἀφεντάδες, κυράδες καὶ κοπελλοῦδές μου . . . καὶ ὅλη μας ἡ συντροφία! τὸ παλληκάρι ἀπ' ἐδῶ, ὁ Ζαβουλών μου, ποῦ σου ἦταν ἕνας σωστὸς παλληάνθρωπος, ἕνας ἀκέραιος κλέφτης, σοῦ ἄλλαξε κ' ἔγεινε ἀνδρειομένος καὶ τίμιος, ἀπὸ τὴν καλωσύνη τοῦ λοχαγοῦ του! Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἦλθα σήμερα νὰ εὐχαριστήσω τὸν καλόκαρδό μας λοχαγό, ποῦ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἀτιμία τὸ ἕκτο μου, σὲ ὥρα ποῦ τὰ ἄλλα πέντε μου παιδιὰ τῶδειχναν, σὰν πολληκάρια! . . Ὁ μπάρμπα-Ταννώς, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων Ἰακώβ, ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν θά σε λησμονήσῃ, καὶ ἅμα κλείσῃ τὰ μάτια του, καὶ τότε ἀκόμη, θὰ παρακαλῇ τὸ Θεὸ νά σου ἑτοιμάσῃ ἕνα τιμητικὸ μέρος . . . 'ς τὴν καλλίτερη θέσι τοῦ Παραδείσου Του!

*
* *

Ὁ συνταγματάρχης τοῖς προσέφερε καμπανίτην, κονιάκ, καφέν· τοῖς ἔδωκεν ἀναμμένα ποῦρα, τὰ ὁποῖα καὶ οἱ δύο ἐμάσσων, μὴ γνωρίζοντες πῶς τα καπνίζουν, καὶ τέλος, ἀφοῦ ἀνεχώρησαν, παρεκαλέσαμεν τὸν κ. Βαλχερμέην νά μας διηγηθῇ τὰ κατὰ τὸν Ζαβουλών.

Ὁ συνταγματάρχης προθυμότατα ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν μας καὶ ἤρξατο διηγούμενος, ὡς ἑξῆς:

— Ἕνα ἀληθινὸ παλληκάρι, Ἥρως σωστός· ἀλλ' ὅμως καὶ ἡ ζῶσα ἀπόδειξις, ὅτι ἡ ἐπιείκεια, ἐνίοτε, εἶνε ἀποτελεσματικωτέρα τῆς αὐστηρότητος, καὶ ὅτι ὁ δικαστὴς πρὸ τοῦ καταδικάσῃ ἕνα ἄνθρωπον, δι' ὁποιανδήποτε πρᾶξιν, ὀφείλει νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κατηγορουμένου, μήπως ἀνεύρῃ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς σπινθῆρα ἀρετῆς, ὅστις κατόπιν δύναται νά την διαθερμάνῃ πρὸς τὸ καλόν. . . . Ὀνομάζεται Ταννώ, δὲν γνωρίζω ὅμως, διατί τον ἔλεγαν Ζαβουλών· ἐνθυμοῦμαι μόνον, ὡς μοι εἶπε κάποτε, ὅτι μὲ τὸ παρεπίθετον αὐτὸ τὸν μετωνόμασεν ὁ Ἐφημέριος τοῦ χωρίου του, ὅτε ἦτο ἀκόμη παιδάκι.

(Ἕπεται συνέχεια.)

[Georges Mitchelle]. Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 182)

ζ'.

«Ὅταν ἐξύπνησα πάλιν, ἤμεθα μέσα εἰς ἕνα δάσος. Κατόπιν ἔμαθα ὅτι ἦτο τὸ δάσος τοῦ Κράπενβαλδ, τέσσαρας λεύγας μακρυὰ ἀπὸ τὴν Βιέννην. Ἐκεῖ εἶδα μίαν μεγάλην φωτιάν, καὶ γύρωγύρω ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅλους μαυρειδερούς, μὲ κάτι ροῦχα, ἢ μᾶλλον κουρέλια διαφόρων χρωμάτων. Ἐνόησα ὅτι ἦτο ὁ θίασος τῶν ἀτσιγγάνων περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ εἶχε κάμῃ λόγον ἡ δικέφαλη γίδα. Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδὶ κατέβησαν ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν εἰς προϋπάντησίν των. Ἕνας ἀτσίγγανος, σχεδὸν γέρος καὶ πάρα πολὺ ἄσχημος, μὲ πτερὰ πετεινοῦ εἰς τὸ καπέλον του καὶ μὲ μίαν κόκκινην ζώνην πλατεῖαν—φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ ἀρχηγός,—τοὺς ἠρώτησε τί ἔκαμαν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

«— Ἔλα λοιπόν, Γίθα· ἔλα, Τσῖκε· τί μας ἐφέρατε;»

«Ἡ Γίθα ἔρριψε μερικὰ νομίσματα εἰς τὸ ἀνοικτὸν χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ.

«— Τόσα μονάχα; εἶπεν ἐκεῖνος· τίποτε σχεδόν! Ἡ δικέφαλη γίδα δὲν κερδίζει πειὰ οὔτε τὸ χόρτο που τρώγει!

«— Ἡ δικέφαλη γίδα, ἀπεκρίθη ἡ Γίθα, ἔγεινε πλέον γνωστὴ εἰς τὸν τόπον· οἱ ἄνθρωποι συνειθίζουν πολὺ γρήγορα τὰ περίεργα καὶ τὰ τέρατα . . . τώρα, μόλις δίδουν μιὰ δεκάρα διὰ νά την βλέπουν! Ἂν δέν τους ἔλεγα καὶ τὴν τύχην, δὲν θὰ ἔφερνα τίποτα!

«— Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε! ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγὸς γελῶν. Ὅ,τι κάμνει πλέον ἡ Τύχη! Οἱ ἄνθρωποι θέλουν νἀκούουν τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος, διὰ νὰ ὑποφέρουν τὴν δυστυχίαν τοῦ παρόντος... ἡ ἐλπὶς εὑρίσκει πάντα ἀγοραστάς . . . Ἔ, καὶ τί καλὰ ἐψωνίσατε;

«Ὁ Τσῖκος ἤνοιξε τὸν σάκκον του καὶ ἐσκόρπισε κάτι πατάτες εἰς τὰ πόδια τοῦ ἀρχηγοῦ.

«— Καλὲς εἶνε! εἶπεν αὐτός. Ἔ, σεῖς οἱ ἄλλοι! Νὰ της πάρετε καὶ νὰ της ψήσετε!

«Πλῆθος μαῦρα χέρια ἐπῆραν τότε τὲς πατάτες καί τες ἔκρυψαν ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴν στάκτην τῆς μεγάλης φωτιᾶς, διὰ νὰ ψηθοῦν.

«— Μ' αὐτὸ δὲν φτάνει! εἶπε πάλιν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κόκκινην ζώνην. Γίθα, Τσῖκε, δὲν ἐφέρατε καὶ τίποτε κρέας;

«— Τίποτε! εἶπεν ἡ Γίθα.

«— Κανένα κοτόπουλο;

«— Τίποτε! Οἱ χωρικοὶ κάμνουν τὰ μάτια τους τέσσερα ὅταν μᾶς βλέπουν ἀπὸ μακρυά . . . Ποῦ νὰ ζυγώσουμε!

«- Ἔχουμε ὅμως κάτι ἄλλο! εἶπεν ὁ Τσῖκος. Δὲν εἶνε βέβαια κρέας· εἰμπορεῖ ὅμως νά μας κάμῃ νἀγοράσωμεν.

«— Ἔτσι αἴ; γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπόν!»

«Ὁ Τσῖκος μ' ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ μ' ἔφερεν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀτσίγγανον.

«— Ἄ, μπράβο! εἶπεν αὐτός· μία γίδα μὲ χρυσᾶ κέρατα· κάτι καλά!»

«Ὅλοι οἱ ἀτσίγγανοι μ' ἐπεριτριγύρισαν καὶ εἶπαν ὅτι εἶμαι πολὺ εὔμορφη. Ἦσαν κουρελιασμένοι, λερωμένοι, ἐλεεινοί· καὶ ὅμως οἱ ἔπαινοί των μ' ἐκολάκευσαν. Περίεργον πρᾶγμα! Εἰμπορεῖ νὰ περιφρονῇς ἕνα ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν ἔπαινόν του δέν τον περιφρονεῖς ποτέ!

«Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀρχηγὸς μ' ἐψηλαφοῦσε μὲ πολλὴν βαναυσότητα.

«— Τὰ χρυσᾶ κερατά της θά μ' ἔκαμναν νὰ ὑποθέσω ὅτι πρέπει νὰ ἔρυγε ἀπὸ κανένα πλανόδιον θέατρον. Ἀλλὰ δέν το πιστεύω, διότι εἶνε πάρα πολὺ καλοθρεμμένη . . . Φαίνεται ὅτι θά την εἶχε κάποια πλουσία κυρία καί της ἐχρύσωσε τὰ κέρατα ἀπὸ ἰδιοτροπίαν. Ὁπωσδήποτε, αὐτὸ θά το ἰδοῦμεν ἀμέσως.»

«Ἐστάθη τότε ἐμπρός μου, ἐπρόσεινε τὸ μπαστοῦνί του καί με διέταξε:

«— Χόρεψε, κυρά μου!»

«Ἐγὼ ἐσυλλογίσθην: Ἂν χορέψω τώρα, ἂν τοις δείξω ὅτι εἶμαι γίδα γυμνασμένη, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βέβαια θά με κρατήσουν διὰ νά με βάζουν νὰ χορεύω ἐμπρὸς εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ κερδίζουν χρήματα· καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Πιστὸς μὲ τοὺς ὑπηρέτας, δὲν θὰ θελήσουν νά με δώσουν μὲ κανένα τρόπον.

«— Χόρεψε, κυρὰ γιδούλα! Χόρεψε, κυρὰ γιδούλα!» ἐπανελάμβανεν ὁ ἀρχηγός· καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μοῦ ἐφώναζαν: Χόρεψε! Χόρεψε! Χόρεψε!

«Ἔκαμνα ὅτι δέν τους ἐννοοῦσα.

«Ἕνα κοριτσάκι τότε ἤρχισε νὰ τραγουδῇ:

Χόρεψε, κυρὰ Γιδούλα,
νὰ σὲ καμαρώσουμε.
Πήδησε, κυρὰ Γιδούλα,
μή σε μπαγλαρώσουμε!
Τίρλι-τίρλι-ρόν!
Τίρλι-ρόν!

«Δὲν ἐκούνησα τὸ πόδι μου.

«— Ἐμπρός! μουσική!» ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγός.

«Ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐξηπλωμένον κοντὰ εἰς τὴ φωτιά, ἐσηκώθη τότε, ἐξεκρέμασε ἀπὸ ἕνα δένδρον ἕνα βιολὶ καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ . . .

«Ἄ, αὐτὴ ἡ μουσικὴ δὲν ἦτο οὔτε τὸ βιολὶ τοῦ κυρίου Πεταλούδα, οὔτε τὸ πιάνο τοῦ κυρίου Βορέα! Ἦτο μουσικὴ αὐτή, μουσικὴ ἀληθινή, μουσικὴ γιὰ γίδα, γλυκειὰ σὰν τὸ ἀλάτι καὶ σὰν το τριφύλλι, σὰν τὸ μουρμούρισμα τῶν ρυακίων καὶ σὰν τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν! Ψυχή μου, τί ὡραῖα ποῦ παίζουν αὐτοὶ οἱ παλληατσίγγανοι! Μοῦ ἠλέκτριζε τὰ ποδάρια αὐτὴ ἡ μουσική, μοῦ ἤρχετο νὰ πηδήσω σὰν τρελή, ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ δένδρα! Μὲ πολὺν κόπον κατώρθωσα νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτόν μου. Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω ἀκίνητη, σὰν γίδα ξύλινη ἢ πέτρινη . . .

«Ἀλλὰ νά! καὶ ἄλλο παιδὶ ἐσηκώθη, ἐπῆρε ἕνα βιολὶ καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ μαζὶ μὲ τὸ πρῶτο· κατόπι κ' ἕνα ἄλλο ἔκαμε τὸ ἴδιον, ὥστε τώρα ἔπαιζαν τρεῖς μαζί. Ἐκοπίασα τόσον πολὺ νὰ κρατηθῶ, ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα. Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν; Τί ἄλλο παρὰ νὰ χορεύσω; . . . Καὶ ἤμουν ἑτοιμη νἀρχίσω χωρὶς νά το θέλω . . . ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἀρχηγὸς τοῖς εἶπε· «Φθάνει πειά! δὲν χορεύει!» Ἀμέσως ἐκεῖνοι ἔπαυσαν καὶ ἐξηπλώθησαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

«— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ξεύρει! εἶπεν ὁ Ἀτσίγγανος. Καλλιτέχνης καὶ καλοθρεμμένος γίνεται; . . . Καὶ τώρα, τί θὰ την κάμωμεν;

«— Μπᾶ! θὰ την δείχνουμε μαζὶ μὲ τὴν δικέφαλη γίδα, εἶπεν ἡ Γίθα. Θὰ λέμε ὅτι γεννήθηκε μὲ χρυσᾶ κέρατα!

«— Χά, χά, χά, τί ἀστεία ποῦ εἶσαι, Γίθα! Πάει ὁ καιρὸς ποῦ ἐγεννοῦσαν ἡ κόττες χρυσᾶ αὐγά! Ποιὸς πιστεύει σήμερα τέτοια κουρουφέξαλα;! Δὲν βλέπεις ποῦ ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ δικέφαλη γίδα, λέγουν ὅτι τὸ ἕνα κεφάλι εἶνε ἀπὸ καουτσούκ; Ὄχι! ὄχι! τίποτε δὲν θὰ κερδίσουμε ἀπὸ τὰ χρυσᾶ κέρατα. Τί νὰ την κάμουμε;

«— Νὰ την πωλήσουμε.

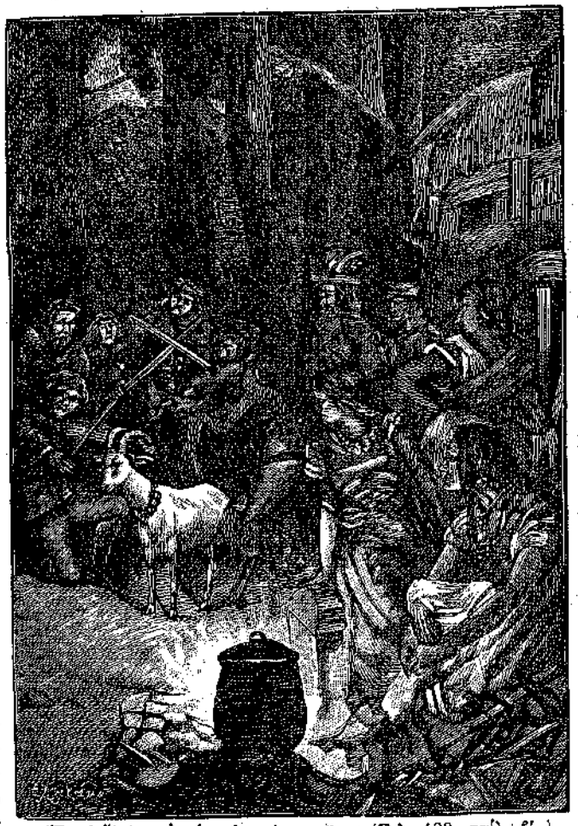

«Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν;» (Σελ. 189, στήλ. β'.)

«— Μία ἰδέα καὶ αὐτή! Ἀλλὰ γιὰ νὰ την πωλήσουμε, πρέπει νὰ εὕρουμε ἀγοραστήν.

«— Ἔ, δὲν εἶνε δύσκολο!

«— Ὄχι βέβαια· ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἅμα ἰδοῦν ὅτι τὴν πωλοῦμε, θὰ μας 'ποῦν ὅτι τὴν ἐκλέψαμε καὶ θὰ μας κουβαλήσουν ἐδῶ τὴν ἀστυνομία; Συμφέρει;

«— Ἀλήθεια λές. Τί νὰ την κάμουμε λοιπόν;

«— Νὰ την φᾶμε! ἐφώναξε κάποιος.

«— Ναί, ναί! εἶπον οἱ ἄλλοι, νὰ την φᾶμε! καλὴ ἰδέα!»

[Ἕπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ.

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Γι-χοῦ-λάν, ἡ ὡραιοτέρα κόρη τοῦ Πεκίνου, εἶχεν ὑπανδρευθῆ τὸν πλούσιον μανδαρῖνον Χὶ-φοῦ-λί.

Ἦσαν καὶ οἱ δύο νέοι, ὡραῖοι καὶ ἀγαθώτατοι. Κατὰ τὴν γνώμην ὅλης τῆς κινεζικῆς ἀριστοκρατίας, οὐδέποτε ζεῦγος τελειότερον ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

Πρότυπον συζύγου ὁ μανδαρῖνος, οὐδὲ στιγμὴν ἄφινε τὴν σύζυγόν του· καὶ ἂν ἔβλεπες ποτὲ νὰ τὸν ἵππον τοῦ εὐπατρίδου, βεβαιότατα θὰ ἔβλεπες μετ' ὀλίγον καὶ τὸ φορεῖον τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεως.

Ἐξέφραζε μίαν ἐπιθυμίαν ἡ Γι-χοῦ-λάν; Ἀμέσως ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ! Ἡ νεαρὰ γυνὴ οὐδεμίαν θὰ εἶχε δυσκολίαν νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ὁ παράδεισος τοῦ Βούδδα εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς: οἱ ὡραῖοί της ὀφθαλμοί, οἱ περιβαλλόμενοι ὑπὸ κύκλου, γεγραμμένου διὰ σινικῆς μελάνης, δὲν ἤξευραν τί εἶνε τὸ δάκρυ· καὶ ἂν ἡ φιλάρεσκος δὲν ἐβυθίζετο καθεκάστην εἰς λουτρὸν θερμοῦ ὕδατος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο κατακόκκινη ὡς ἀστακός, ἡ μελάνη τῶν βλεφάρων της θὰ ἔμενεν ἐπὶ πολὺ ἀνέπαφος, ὅπως μένουν καμμίαν φορὰν αἱ κηλῖδες εἰς τὰ δακτυλα τῶν μαθητῶν—τῆς Κίνας τουλάχιστον...

Τί γλυκεῖα, τί ὡραία ζωή! Φαντάσου, νὰ πίνῃς τέϊον χωρὶς ζάχαριν καὶ χωρὶς κοχλιάριον, ἐντὸς κυπέλλου χωρὶς λαβήν! νὰ ἔχῃς τοὺς πόδας φυλακισμένους εἰς στενώτατα ὑποδημάτια, τὴν κόμην ἐν εἴδει τεραστίου διαδήματος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς, συγκρατουμένου ὑπὸ ἑξήκοντα καρφίδων! νὰ τρώγῃς φωλεὰς χελιδόνων μὲ . . . ρετσινόλαδον καὶ ὀρύζιον μαγειρευμένον μὲ ἔλαιον φώκης! νὰ ἔχῃς σύζυγον γλυκὺν καὶ ἀξιάγαστον, γνωρίζοντα καὶ τὰ ἑκατὸν πεντήκοντα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου! Τοιαύτη ἦτο ἡ εὐδαιμονία, τὴν ὁποίαν ἐχαίρετο ἀμέριστον ἡ ὡραία Γι-χοῦ-λάν. Πόσον ἦτο εὐτυχής, καὶ πόσον εἶχε δίκαιον νὰ εἶνε!..

Εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς εὐδαιμονίας τοῦ νεαροῦ ζεύγους θὰ προσθέσω, ὅτι οἱ περίπατοι, ὁ κινεζικὸς Καραγκιόζης καὶ τὸ θέατρον δὲν τους ἀπησχόλουν ἀποκλειστικῶς καὶ ἐξ ὁλοκλήρου. Ἠγάπων νὰ καταγίνωνται καὶ εἰς φιλανθρωπικὰ ἔργα — καὶ βεβαίως ἐξ ὅλων τῶν ἀπολαύσεων, ἡ εὐποιία εἶνε ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἡ πηγὴ δὲν στερεύει εὐκόλως. Ὁ μανδαρῖνος ἦτο πολὺ φιλάνθρωπος καὶ φιλελεήμων, καθὼς καὶ ἡ χαριτόβρυτος σύζυγός του. Ἐνώπιον τῶν πτωχῶν, τοὺς ὁποίους ἐβοήθουν, ἐλησμόνουν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὑπερηφάνειάν των, τὴν τόσῳ δικαίαν καὶ νόμιμον.

Ὁ Χὶ-φοῦ-λὶ ἦτο ὀπαδὸς τῶν ἀρχῶν τοῦ Κομφουκίου. Ἡ Γι-χοῦ-λὰν τὰς ἐπεδοκίμαζε χωρὶς νὰ τας γνωρίζῃ.

Οἱ δύο σύζυγοι ἀφιέρωναν καθ' ἑκάστην μίαν ὥραν ἐκ τοῦ πολυτίμου των χρόνου διὰ τοὺς πτωχούς.

Ἕνα σαμοβάρι καὶ πολλὰ κύπελλα τεΐου, τοποθετημένα κατὰ γῆς, πλησίον τοῦ χνοώδους τάπητος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐνεθρονίζοντο, ἐμαρτύρουν πόσον ἦσαν φιλάνθρωποι. Ὁσάκις εἰσήρχετο κανένας πτωχός, τῷ προσέφερον κύπελλον ἐκλεκτοῦ τεΐου, τεΐου πρώτης ποιότητος, ἐξ ἐκείνου τὸ ὁποῖον πίνουν μόνον οἱ πλούσιοι καὶ οἱ μανδαρῖνοι, κατόπιν ἤκουον ὑπομονητικῶς τὰ δεινοπαθήματα τοῦ δυστυχοῦς, ἔθετον ἓν νόμισμα εἰς τὴν χεῖρά του καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ συμπαραλάβῃ φεύγων καὶ τὸ κύπελλόν του.

Μίαν ἡμέραν προσῆλθεν ἐνώπιον τοῦ κομφοῦ ζεύγους μία γραῖα πτωχὴ καὶ ταπεινή. Ὁ μανδαρῖνος, φορῶν ἐνδύματα μετάξινα, πορφυρᾶ καὶ πορτοκαλλόχροα, ἐκάθητο παραπλεύρως τῆς Γι-χοῦ-λάν, εἰπέρ ποτε ὡραίας μὲ τοὺς μακρούς της ὄνυχας καὶ ὑπὸ τὴν χρυσοκιτρίνην αὐτῆς ἐσθῆτα, κεντημένην μὲ πτηνὰ καὶ ἄνθη.

Ἡ πτωχὴ γραῖα, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Φὶ-Τσού, τοῖς ἐξωμολογήθη ὅτι ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς πείνης.

Ἀμέσως ἡ νεαρὰ οἰκοδέσποινα τῇ προσέφερεν ἐν κύπελλον τεΐου· κατόπιν, ἀφ' οὗ ἤκουσε μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν διήγησιν τῶν δεινῶν τῆς Φὶ-τσού, ἡ ὁποία ἦτο χήρα στρατιώτου, τῇ ἔδωσεν ὀλίγα νομίσματα καὶ την παρεκάλεσε νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ μίαν ἑβδομάδα.

Ἡ γραῖα τὴν ηὐχαρίστησε μὲ μεγάλας διαχύσεις, — ὑπερβολικὰς ἂν θέλετε, ἀφ' οὗ ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ μὲ τὴν μύτην της τὴν χεῖρα τῆς ὡραίας Γι-χοῦ-λάν, — κατόπιν ἐχαιρέτισεν, ἐπῆρε τὸ κύπελλόν της καὶ ἐξῆλθεν. Εὐθὺς κατόπιν, ἡ εὐγενὴς Κινέζα ἐξέπεμψε κραυγήν.

— Τί ἔχεις, ἄνθος τῆς ψυχῆς μου; ἠρώτησεν ὁ μανδαρῖνος.

— Ὦ, τὸ νύχι μου! τὸ μικρὸ νύχι τοῦ μικροῦ μου δακτύλου! μοῦ το ἔσπασεν αὐτὴ ἡ στρίγγλα! Πέντε χρονάκια τώρα δὲν ἤγγιζα τίποτε διὰ νὰ μή μου σπάσῃ... ὦ, τί δυστυχής ποῦ εἶμαι! τί δυστυχὴς ποῦ εἶμαι!

Καὶ οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοὶ — οἱ ὁποῖοι μόλις ὑγραίνοντο κατὰ τὴν ἀκρόασιν τῶν ἀνθρωπίνων δεινῶν,—ἐπλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα ἐπὶ τῇ θέᾳ ἑνὸς ὄνυχος σπασμένου! Ὦ, οἱ Κινέζοι λατρεύουν τοὺς μακροὺς ὄνυχας!..

Ὁ Χὶ-φοῦ-λί, οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὴν σύζυγόν του νὰ κλαίῃ. Τοῦτο τὸν συνεκίνησε πολύ. Ἴσως νὰ ἐλυπήθη τὴν σύζυγόν του· ἴσως νὰ ἐλυπήθη καὶ τὸν μακρὸν ὄνυχα τὸν πολύτιμον, ὁ ὁποῖος κατεστράφη. Ὁπωσδήποτε ἠγέρθη παράφορος, ἕτοιμος νὰ τιμωρήσῃ σκληρῶς τὴν γραῖαν Φὶ-τσού, ἡ ὁποία ἐπροξένησεν ἀκουσίως της τοιαύτην συμφοράν. Διατί λοιπὸν ἡ παληόγρηα νὰ βάλῃ τὴν μυτάρα της εἰς τὸ ὡραῖο νύχι τοῦ ὡραίου δακτύλου τῆς ὡραίας γυναίκας του;... ἔ;

Αἱ φιλάνθρωποι ἀρχαὶ τοῦ Κομφουκίου εἶχον λησμονηθῆ αὐτὴν τὴν φοράν!

— Νὰ συλληφθῇ ἡ Φὶ-τσού! διέταξεν ὁ μανδαρῖνος.

Ἀμέσως εἷς τῶν φρουρῶν, ὁ ὁποῖος περιεφέρετο εἰς τὸ προαύλιον, ὥρμησε πρὸς καταδίωξιν τῆς γραίας.

— Νὰ διατάξω νὰ της δώσουν ἑκατὸν ραβδισμούς; ἠρώτησεν ὁ ἀξιάγαστος σύζυγος τὴν ὡραίαν του σύζυγον.

— Διακοσίους! ἀπαιτῶ διακοσίους ραβδισμοὺς καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία μάλιστα . . .

Ἡ Γι-χοῦ-λὰν ἠθέλησε νὰνεγερθῇ μὲ ὁρμήν, ἀλλ' οἱ μικροσκοπικοί της πόδες δὲν την ἐβοήθησαν. Ἐκλονίσθη, ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν σύζυγόν της διὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ ἐβύθισεν ἕνα τῶν ὡραίων της ὀνύχων εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Χὶ - φοῦ - λί. Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἀφῆκε κραυγὴν πόνου· τὸ αἷμα ἐξώρμησεν ἐκ τῆς πληγῆς.

— Ὦ, ἀγαπητή μου, εἶπε πρὸς τὴν Γι-χοῦ-λάν, κατάπληκτον διὰ τὸ ἀκούσιον πταῖσμά της, ἂν ἡ ζητιάνα σοῦ ἔσπαζεν αὐτὸ τὸ νύχι, θά μου ἔκαμνε μεγάλην χάριν. Ἄκουσέ με· κράτησε τὸν θυμόν σου καὶ κόψε ὀλίγον τὰ νύχιά σου. Ἡ φιλανθρωπία μου ἀφυπνίζεται, τώρα ποῦ βλέπω τὴν πληγήν μου. Ὁ Κομφούκιος λέγει κάπου: «Μικρὸν δυστύχημα ἀποτρέπει πολλάκις μεγαλήτερον». Ἂς ἐπωφεληθῶμεν τοῦ μαθήματος. Παρ' ὀλίγον νὰ δικήσωμεν, νὰ φανῶμεν σκληροὶ πρὸς μίαν πτωχὴν γραίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ φρουρὸς ἐπανῆλθε, σύρων τὴν Φὶ-τσού, νεκρὰν μᾶλλον ἢ ζῶσαν.

— Μὴ φοβῆσαι, καλὴ γυναῖκα! τῇ εἶπε γλυκεῖα ἡ Γι-χοῦ-λάν. Σ' ἐκάλεσα τόσον γρήγορα, διότι σε χρειάζομαι. Θά σε πάρω ὡς δεκάτην πέμπτην ὑπηρέτριάν μου. Θά σε τρέφω, θά σ' ἐνδύω καὶ θά σε πληρώνω...

Τὸν φόβον—διότι οἱ πτωχοὶ φοβοῦνται τοὺς μεγάλους, καὶ ὅταν ἀκόμη δέν τους ἔχουν βλάψῃ,—διεδέχθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς γραίας ἡ χαρά.

— Καὶ τί ἐργασίαν θὰ κάμνω; ἠρώτησε ταπεινῶς ἡ χήρα τοῦ Κινέζου στρατιώτου.

— Θά μου κόπτῃς τὰ νύχια . . . ἀπήντησεν ἡ Γι-χοῦ-λάν, προσδλέπουσα τρυφερῶς τὸν σύζυγόν της.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Λεϊλᾶ-Λαντούμ*)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *πατήρ*. — Ἐδιάβασα σήμερον, παιδί μου, εἰς τὴν ἐφημερίδα, ὅτι ἕνα παιδὶ ἐπνίγηκε ἐν ᾧ ἔτρωγε μὲ λαιμαργίαν τὰ μακαρόνια του.

Ὁ *Πατατράκ*. — Περίεργον! πῶς δὲν ἠμπόρεσε νὰναπνεύσῃ, ἀφ' οὗ τὰ μακαρόνια εἶνε σωλῆνες;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφαρημένου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ προσαγορεύω σήμερον ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους, οἱ ὁποῖοι μὲ χαρὰν ἐδέχθησαν τὰς ἀγγελίας μου καὶ μὲ προθυμίαν ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν. Ἡ σκέψις μου πετᾷ πρὸς αὐτοὺς τρυφερά, καὶ τοις στέλλω πρῶτα-πρῶτα ἕνα γλυκὸ καὶ ἐγκάρδιον φιλάκι, διὰ νὰ τους ἐνθαρρύνω καὶ νὰ τους εὐχαριστήσω.

Ὁ φίλτατος *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* ἰσχυρίζεται ὅτι εἰς τὸ Δημοψήφισμα ἐνέρδισε τὸ ψευδώνυμον *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας*, πιστεύει δὲ ὅτι θὰ συμφωνήσω μὲ τὴν γνώμην του. «Ἂν τὸ αὐτὸ δημοψήφισμα — λέγει, — ἐπρόκειτο νὰ ἡ Γαλλικὴ Διάπλασις, τὸ α' βραβεῖον θὰ ἐλάμβανεν ἡ Γαλλικὴ Σημαία, τὸ β' ἡ Γαλλικὴ Καρδία καὶ τὸ γ' ἡ Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας. Ἂν το ἐπρότεινεν ἡ Ἀγγλικὴ Διάπλασις, ἐπίσης τὸ α' θὰ ἐλάμβανεν ἡ Ἀγγλικὴ Σημαία, τὸ β' ἡ Ἀγγλικὴ Καρδία καὶ τὸ γ' ἡ Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας . . . Ἐνθυμεῖσαι δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἕκαστος ἐκ τῶν Στρατηγῶν εἰς ἑαυτὸν μὲν ὑπέδειδε τὰ πρωτεῖα, εἰς τὸν Θεμιστοκλέα δὲ τὰ δευτερεῖα· ἀνεγνώριζον δὲ οὗτοι πάντες, ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἦτο ὁ καλλίτερος τῶν στρατηγῶν. Οὕτω λοιπὸν καὶ ἐδῶ θἀνεγνωρίζετο ὅτι ἡ Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας εἶνε τὸ ἄριστον τῶν ψευδωνύμων!» Ἐ, πῶς σᾶς φαίνονται αὐτοὶ οἱ συλλογισμοί; Δὲν ὁμοιάζουν μὲ μίαν ἔξυπνην . . . . καλονόθευσιν;

Εἰς τὸν φίλον μας ἐκεῖνον, *Κόντε Ραπανάκη*, ἔπρεπε νὰπαντήσῃς ὅτι ναί, μάλιστα, κάμνω *χατήρια*, καὶ μεγάλα μάλιστα. Ἂν π. χ. ἕνας μοῦ στείλῃ τὸ καλλίτερον διήγημα, δὲν θά του κάμω τὸ χατῆρι νὰ τον βραβεύσω; Ἂν ἄλλος λάβῃ τὰ περισσότερα ψηφοδέλτια, δὲν θά του κάμω τὸ χατῆρι νὰ βραβεύσω τὸ ψευδώνυμόν του; Ἂν μου στείλῃ καλὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις καὶ καλὰ Παιδικὰ Πνεύματα, δὲν θά του κάμω τὸ χατῆρι νὰ τα δημοσιεύσω; καὶ ἂν μου γράψῃ συχνὰ καὶ ἔξυπνα πράγματα, δὲν θά του κάμω τὸ χατῆρι νὰσχολοῦμαι μὲ αὐτὰν *πολὺ εἰς τὴν* Ἀλληλογραφίαν; Ἀγαπῶ τοὺς εὐφυεῖς, τοὺς ἱκανούς, τοὺς ζωηρούς, τοὺς ἐνθουσιώδεις — καὶ δὲν ἀσχολοῦμαι διόλου μὲ τοὺς ἀνοήτους, τοὺς ἀνικάνους, τοὺς ψυχρούς, τοὺς ἀδιαφόρους. Τὰ πρῶτα προσόντα τὰ ἔχουν οἱ φίλοι μου καὶ δι' αὐτὸ εἶνε φίλοι μου, καὶ δι' αὐτὸ τοὺς κάμνω πολλὰ καὶ διάφορα χατήρια . . . ὅσοι ὅμως ἔχουν τὰ δεύτερα, οὔτε γίνονται ποτὲ φίλοι μου, οὔτε τὸ χατῆρί μου θὰ ἰδοῦν ποτέ. Καλά;

Πρέπει νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, ἀγαπητὴ *Λευκὴ Πεταλούδα*, ποῦ δὲν ἐπάθατε περισσότερα. Ἄλλαι οἰκογένειαι εἶνε σήμερον τόσον πολὺ δυστυχεῖς! . . —Μανοῦσι ἡ μανουσάκι ὀνομάζεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ὁ νάρκισσος, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἐδῶ λέγομεν ζαμπάκι.

Καὶ ὅμως τὸ ψευδώνυμόν σου, πρώην *Θύελλα*, εἶνε ἀρκετὰ ὡραῖον. Ἡ λέξις εἶνε κομψή, σύντομος καὶ εὔηχος, ὑποδηλοῖ δὲ ὀξὺν καὶ ὁρμητικὸν χαρακτῆρα, ὁ ὁποῖος ἔχει κάποτε τὸ θέλγητρόν του. Ἔπειτα ἡ θύελλα εἶνε τόσον μεγαλοπρεπής! Δι' αὐτὸ λοιπὸν σ' ἐψήφισαν, ὄχι βέβαια πολλοί, ἀλλ' ὅσους δὲν ἐπερίμενες, μετριοφροσύνα. — Μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Χαριτωμένη ἡ ἱστορία τῆς Μπελλίνας σου, ἀγαπητή μου *Ναυσικᾶ*. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἔχῃ συγγένειαν μὲ τὴν Πίσσαν μου. Ἡ ἰδική σου ἔχει μοῦσι ἄσπρον καὶ παπούτσια ἄσπρα, ἐνῶ ἡ ἰδική μου εἶνε κατάμαυρη, πίσσα! — Σοῦ ἔστειλα ἐπὶ συστάσει τὴν συνονόματόν σου «Νίναν.» Πῶς σου ἐφάνη;

Ὄρμε τῆς Κερκύρας, αὐτὸ λοιπὸν ἂς εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἡ ἐπιστολή σου ἀποπνέει μίαν γλυκεῖαν μετριοφροσύνην, ὡς ἄρωμα ἴου...

Ἀγαπητή μου *Ἄδρα τῆς Ἠνόπης*, ἡ Ἑλένη Σαρρὴ δὲν εἶνε ψευδώνυμον. Ἀλήθεια, ποῖος τὸ ἤλπιζεν ὅτι ἡ Ἄπτερος Νίκη θά μας ἐξέφευγε μὲ τὰ πόδια, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀνανίας;» Μὰ ποῦ τα ἐνθυμεῖσαι ὅλα! — Σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια.

Θὰ ἔλθω καμμίαν ἡμέραν, *Ταχυδρόμος Περιστερά*, νὰ ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου τὴν «Ἀστροῦλαν» σου καὶ τὴν «Εὐμορφούλαν» σου. Τί σύμπτωσις ἀληθεια νἀποκτήσης γιδούλες ποῦ νὰ ὁμοιάζουν τόσον μὲ τὰς ἡρωΐδας μας! Νά μου φιλήσῃς πολὺ-πολὺ τὸν Ἀλέξανδρον.

Τὴν Γαλλικήν, τὴν Ἀγγλικήν, τὴν Γερμανικήν, τὴν Ἰταλικήν, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὴν ζωγραφικὴν σπουδάζει ἡ φιλτάτη μου *Ποιμενὶς τῶν Ὀρέων*. Φαντασθῆτε λοιπὸν ἂν θά της ἔμενε καιρὸς νὰ μου γράφῃ, ἂν δὲν μἀγαποῦσε τόσῳ πολύ.. Τὰ σέβη μου εἰς τὰς Liebeschwestern, παρακαλῶ!

Ἐλπίζω, ἀγαπητὲ *Ψαρόμανδε*, ὅτι δὲν θἀναβάλῃς τοῦ λοιποῦ καὶ δὲν θὰ λησμονῆς, καθὼς μοῦ ὑπόσχεσαι.

Θὰ εἴπω εἰς ὅλους, *Μερσεδῆ* μου, ὅτι θέλεις νὰ κάμῃς λεύκωμα Μ. Μυστικῶν καὶ ὅτι θὰ βραβεύσῃς τὸ καλλίτερον τετράδιον. Βλέπω ὅτι ἔγειναν τοῦ συρμοῦ αὐτὰ τὰ βραβεῖα.

Ὄχι, *Ἀγρία Ἀμερικανίς*, σ' ἐπρόλαβε μία ἄλλη καὶ τώρα ἔχομεν τρεῖς Ἀγκύρας. Νομίζω ὅτι εἶνε ἀρκεταί. Ἔπειτα δὲν μου ἀρέσει πολὺ νὰ ὁμοιάζουν τὰ ψευδώνυμα μεταξύ των· διότι γίνονται λάθη καὶ παρεξηγήσεις. Κ' ἐγὼ πολλάκις, ἀντὶ νὰ γράψω τὸ ἕν, γράφω τὸ ἄλλο.

Βεβαίως, *Σοφὲ Πιττακέ*, ἡ ἀδελφή σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι, ἔχει δικαίωμα νὰ μου γράφῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς, ἀφ' οὗ τῇ παραχωρῆς τὴν θέσιν σου διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. Διότι μόνον εἰς αὐτὸν δὲν θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ, ἂν δὲν τῇ παρεχώρεις τὴν θέσιν σου. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ὁ ἑξῆς: Δύο ἀδέλφια, λαμβάνοντα συγχρόνως μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, θὰ στείλουν βεβαίως τὰς αὐτὰς λύσεις καὶ ὅ,τι θὰ εὕρῃ ὁ εἷς θὰ το εἴπῃ εἰς τὸν ἄλλον. Εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους ὅμως Διαγωνισμούς, ἕκαστος θὰ στείλῃ *ξεχωριστὴν ἀπάντησιν ἰδικήν του*, ἡ ὁποία δὲν θὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὑπάρχουν 3 τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος, *Τσὶν-Τσών*, πρὸς 50 λεπτὰ ἕκαστον. Τὸ τετράδιον τοῦ *Λέοντος τῆς Νεμέας* δὲν σου ἐστάλη ἀκόμη.

Αἱ καινοτομίαι μου ἐπιτυγχάνουν, *Ναυτοπούλα*, διότι ἠξεύρω τί εἶμπορεῖ νἀρέσῃ καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ. Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆς τὰς καινοτομίας που λογαριάζω διὰ τὸ 1898! *Θὰ χαλάσουν κόσμον!* Ἄφησε νὰ ἰδῆς. . .

Ποῖος εἶνε ὁ *Μ. Π. Ἐνοσίχθων*, ποὺ μου στέλλει ἓν ποιηματάκι; Εἶνε ψευδώνυμον αὐτό; εἶνε ὄνομα; Δέν τον γνωρίζω.

Αἱ προσάσεις σου, *Τρικυμιώδη Μαλέα*, ἀποδεικνύουν πόσον ἐνδιαφέρεσαι δι' ἐμέ. Τὸ 1898 σοῦ ἐπιφυλάσσει πολλὰς ἐκπλήξεις, ποίας ὅμως δὲν εἰμπορῶ νὰ εἴπω ἀπὸ τώρα. Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς θὰ προκηρυχθῇ λίαν προσεχῶς καὶ γαίρω ὅτι θὰ λάβῃς μέρος. —Ταῦτὰ ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὸ *Κῦμα τοῦ Δουράθεως*.

Ἀδελφὴν τῶν Καρυατίδων λοιπὸν θά σε ὀνομάζω εἰς τὸ ἑξῆς, καλή μου φίλη. Εἶνε πραγματικῶς ὡραῖον τὸ ψευδώνυμόν σου. Καλὰ θὰ κάμῃς νὰ παρακαλέσῃς τὸν πατέρα σου νὰ ὑπάγετε ὀλίγον τὸ καλοκαῖρι εἰς τὴν ἰδιαιτέραν σας πατρίδα· ἐκεῖ θὰ ἰδῇς καὶ . . . τὴν *Ναυσικούλαν*.

Ἐθελοντὰ Στρατιῶτα, αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Τὰ ἄλλα δύο ἀνῆκον εἰς ἄλλους.

Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς ἀκόμη τί ὡραῖος ποῦ γίνεται ὁ «Ἀκόλουθος» ἀγαπητὲ *Ρωμύλε*! Φαντάσου ὅτι μετ' ὀλίγον ἀρχίζουν αἱ μεγάλαι περιπέτειαι τοῦ Ναπολέοντος, πόλεμοι, ἥττται, ἐπαναστάσεις, ἐκθρονίσεις, ἐξορίαι, ὁ δὲ Ἕκτωρ μεγαλόνει, καὶ γίνεται ἀξιωματικὸς καὶ πηγαίνει εἰς τὸν πόλεμον . . . ποῦ νὰ σ' τὰ λέγω!

Ἀγαπητή μου *Βέγλα*, ἕκαστον τετράδιον Μ. Μυστικῶν τιμᾶται λεπτὰ 15· ὁλόκληρον δὲ λεύκωμα ἐξ 25 τετραδίων φρ. 3. Στεῖλε λοιπὸν χρήματα, νὰ λάβῃς ὅσα θέλῃς. Τὸ ψευδώνυμον δεκτόν.

Ἡ διεκπεραίωσις τῶν φυλλαδίων μου, φίλτατε *Ἑωσφόρε* γίνεται τόσον τακτική, ὁ μηχανισμὸς τῆς ἐργασίας εἶνε τόσον τέλειος, ὥστε οὐδέποτε γίνεται λάθος. Βεβαιώθητε ὅτι διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν, εὐθύνεται τὸ ταχυδρομεῖον σας.— Ὁ λόγος διὰ τὰν ὁποῖον τἀποστελέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος ἐδημοσιεύθησαν πρὸ τῆς κρίσεως τῶν Διηγημάτων, εἶνε ὅτι ἡ τελευταία αὕτη ἀπῄτει καὶ *χρόνον* καὶ *χῦρον* περισσότερον. Ὡς πρὸς τὴν ἐξέλεγξιν τῶν λύσεων, ὁ Ἀνανίας οὐδεμίαν λογικὴν λύσιν ἀπορρίπτει, ἔννοια σου! Τὸ 18ον φυλλ. ἐστάλει ἐκ νέου.

Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ, *Κεραυνέ*! Εἰς ἄλλους διαγωνισμοὺς θὰ ἐπιτύχῃς περισσότερον. Ἀπὸ τὰ μικρὰ κανείς, φθάνει εἰς τὰ μεγάλα. Χρειάζεται μόνον ἐπιμονή.

Νύμφη τῆς Ἀβύδου λοιπόν. Αὐτὰ ἐξέλεξα.

Ἐνοσίχθων Πόσειδον, σὲ παρέπεμψα εἰς τὸ 2ον φυλλάδιον τοῦ 1896 διὰ νὰ ἰδῇς τους ὅρους τῶν «Κυριακῶν τῆς Διαπλάσεως.»

Ἀγαθὲ Δρομεῦ, ἂν παραχωρήσω τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὸν ἀδελφόν σου, σὺ δὲν θὰ ἔχῃς ψευδώνυμον, διότι τὸ *προτεινόμενον* εἶνε δυστυχῶς ἀπαράδεκτον. Ἐπίσης παρακαλῶ καὶ τὴν ἀδελφήν σου νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἄλλο. — Εἰς τὸ ἑξῆς κάθε τί ποὺ μου στέλλεις, νὰ το γράφῃς ἐξ ἐχωριστὰν χαρτὶ καὶ ὄχι μαζί μὲ τὴν ἐπιστολήν.

Χαίρω πολύ, *Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου*, ὅτι τὰς καλλιτέρας σου ὥρας περνᾷς μαζί μου. Ὁ «Ἀκόλουθος» θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Φιλῶ τὴν Ἑλένην καὶ τὸν Γαστῶνα. Τὰ σέβη μου εἰς τὴν μητέρα.

Ἀπερίγραπτος, μὰ ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος*, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐβραβεύθη εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος! Καὶ ἔκαμε τέτοιο κακὸ εἰς τὸ σπίτι, ὥστε παρ' ὀλίγον ἡ μαμμά της, ὅπως καὶ ἡ θεία τῆς *Ναυτοπούλας*, νὰ της εὐχηθῇ νὰ μὴ βραβευθῇ πλέον ποτέ! Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι, ἐν ᾧ πέρυσι μοῦ ἔγραφεν ὅτι ἤλπιζε νὰ βραβευθῇ ὅταν θὰ ἔγινετο δεκαετὲς ἐτῶν, ἰδοὺ ὅτι παρ' ἐλπίδα καὶ προσδοκίαν ἐβραβεύθη ἀπὸ τὰ δεκαπέντε! Δι' αὐτὸ ἡ χαρά της ὑπῆρξε τόσον μεγάλη καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν ἡ ἐπιστολή της . . . ὀλίγον τι δυσανάγνωστος. Κατώρθωσα ὅμως νὰναγνώσω καλὰ καὶ νὰ διακρίνω ὅλην της τὴν μετριοφροσύνην . . .

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: Ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Λέοντα τὸν Ἴσαυρον*, *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην*, *Ἥλιον*, *Φλύαρον Ψιττακὸν* καὶ *Ταχυδρόμον Περιστεράν*.—τὸ *Καϊμάκι τῶν Σερῶν* μὲ τὸ *Ἀρχιλιλίκνιον*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, *Ταχυδρόμον Περιστεράν*, *Μή με Λησμόνει*, *Χρυσῆν Βροχὴν* καὶ *Ἑλληνοπούλαν*· — ἡ *Ἄδρα τοῦ Φαλήρου* μὲ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Ἥμερο Γατάκι*, *Δέαν*, *Ἀγράμπελην*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως*, *Ναυτοσούλαν*, *Ἀστραφεγγιὰν* καὶ *Φωφὼ Ἰωαννίδου*—ὁ *Ναυτίλος* μὲ τὸν *Τὶκ-Τάκ*—ὁ *Φιλελεύθερος Ἑλ-*

λην μὲ τὴν *Νέαν Ἑλλάδα*, *Σοφὸν Πιττακόν*, *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἐξκρατον Ζώνην*, *Δέαν*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Φλὶρ-Φλάρ*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Κερανοβόλον Δία*, *Γεώργιον Ι. Δούκαν*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Λέοντα τῆς Νεμέας*, *Δὸν Κιχότην* καὶ *Ἥρωα Γαριβάλδην* — ὁ *Ἥλιος* μὲ τὸν *Περικαλλῆ Βόσπορον*, *Σελήνην*, *Φλὶρ-Φλάρ*, *Τσὶν-κόκᾶ*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Ἀχαϊκὸν Δρομέα*, *Ἀλέξ. Οἰκονομίδην*, *Μόζαρτ*, *Ἀττικὴν Νύκτα*, *Νέλσωνα*, *Ἑλένην Μ. Θεοτόκη*, *Λέοντα τῆς Νεμέας* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — ἡ *Αὔρα τῆς Ἐρώτης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* καὶ *Ἑλένην Σαρρῆ* — ὁ *Διόδοτος* μὲ τὸ *Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου* καὶ *Χαλασμὸν Κόσμου* — ὁ *Ψαρομαυλὸς* μὲ τὸν *Ἀνδρέαν Σκέφερην* — ἡ *Μερσεδῆ* μὲ τὸν *Ἀχαϊκὸν Δρομέα*, *Σοφίαν Κόλλα*, *Θύελλαν*, *Δάφνην*, *Χριστίναν Γερούση*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀστροφεγγιάν*, *Ἑλληνοπούλαν*, *Νέαν Ἑλλάδα*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* — ἡ *Λευκὴ Ἀκακία* μὲ τὸν *Ἥρωα Γαριβάλδην*, *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, *Παχὺν Τοῖχον*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου*, *Δάφνην*, *Δὸν Κιχότην*, *Μάδρον Πρίγκηπα*, *Κάκαστρον Ἀράπην*, *Τρεχαγουρεύσπουλον*, *Πανδαιμόνιον*, *Ταναγραίαν Κόρην* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* — ὁ *Τσὶν-Τσὼν* μὲ τὸν *Τὶκ-Τάκ*, *Φλὶρ-Φλάρ*, *Γαῦ-Γαῦ*, *Κρὶπ-Κράπ* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* μὲ τὴν *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Ἴριδα* καὶ *Ἀχαϊκὸν Δρομέα* — ἡ *Βίγλα* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (ἐμμέτρως ἑκατέρωθεν) — ὁ *Μικρὸς Διάβολος* μὲ τὸν στρατηγὸν του *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ μὲ τὸ ἐπιτελεῖον αὐτοῦ: *Διαβολάκον*, *Καλλιτέχνιδα Διαβολίσκην*, *Μικρὸν Πειρακτήριον* καὶ μὲ τὸν ἐπιτελάρχην *Ἑωσφόρον* — ὁ *Δὸν Κιχότης* μὲ τὸν *Πτερωτὸν Πήγασον* (μὲ τὸνομά του)—ὁ *Ἀχαϊκὸς Δρομεὺς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Λευκὴν Μαργαρίταν*, *Ταπεινὸν Ἴον* (ἐμμέτρως) καὶ *Ποιήτριαν Σαπφώ*.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σήμερον τελειόνομεν τὸν λογαριασμὸν τοῦ *παλαιοῦ* Ξεσπαθώματος, διότι πλέον θάρχίσῃ ἡ ἀναγραφὴ τοῦ *νέου*.

Λοιπόν, ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη οἱ ἑξῆς: ἡ *Φλογερὰ Ἀκτὶς τοῦ Σουλίου* (1 συνδρ.) ἡ *Λευκὴ Χίων* (1 συνδρ.) ἡ *Θύελλα* (1 συνδρ.) ἡ *Βραχιασμένη Κουκουβάγια* (1 συνδρ.) ἡ *Τοξότις Ἄρτεμις* (2 συνδρ.) ὁ *Μικρὸς Διάβολος* (1 συνδρ.) καὶ ὁ *Πειρασμένος Λύκος* (1 συνδρ.)

Καὶ τοὺς τελευταίους τούτους εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας καὶ περιμένω *τὸ νέον ξεσπάθωμα*.

Ἐγκρίνουσι τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Αἴγαγρον*, *Σκανδαλιάρην* (αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Κυνηγὸν τῶν Ἄλπεων* (προτιμῶ αὐτό·) *Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος* (τρίτη Ἄγκυρα αὐτή· θὰ ἐπροτιμοῦσα ἓν ἄλλο ψευδώνυμον ἐκ τῶν προτεινομένων· ἀλλ' ἔμαθα ὅτι τῆς ἀρέσει αὐτὸ καὶ θέλω νὰ τὴν εὐχαριστήσω·) *Ἔτσι μ' ἀρέσει* (καλό;) *Τρικυμιώδη Ὠκεανὸν* (αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Μαστροχαλαστὴν* καὶ *Θαλασσοζάλην* (τί ὡραία ἐπισταλή!)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* προτείνει πρὸς τὸν *Ἥρωα Γαριβάλδην*, ἀφ' οὗ γνωρίζωνται καὶ βλέπωνται, νὰ ἀλλάξουν τὰ Μικρὰ τῶν Μυστικὰ χέρι μὲ χέρι, χάριν οἰκονομίας — ἡ *Λευκὴ Πεταλοῦδα* πληροφορεῖ τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας* καὶ τὸν *Ἥλιον*, ὅτι ἡ ἀδελφή της *Βοσκοπούλα* εἶνε τόσον μικρά, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ νὰλλάξῃ Μ. Μυστικά· ἂς περιμένουν λοιπὸν ὀλίγον νὰ μεγαλώσῃ· — ὁ *Καραβόγατος* ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν* καὶ ὑπόσχεται ὅτι εὐθὺς μετὰ τὰς ἐξετάσεις του, θὰ στείλῃ τὸ τετράδιόν του. — ἡ *Ἀνεμώνη* πληροφορεῖ τοὺς ζητήσαντας μετ' αὐτῆς ἀνταλλαγήν, ὅτι ἀργότερα θὰ στείλῃ τὰ τετράδιά της, διότι τώρα δὲν της μένει καιρός· — ὁ *Κουταλιανὸς* εὐχαριστεῖ τὸν *Κάτασπρον Ἀράπην* διὰ τὰ . . . τελικά του· καὶ μάντις νὰ νὰ ἦτο, λέγει, δὲν θὰ τα εὕρισκε ποτέ· — ἡ *Μερσεδῆ* δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν μὲ τὸν *Κόμητα Μοντεχρῖστον*, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τῇ φανερώσῃ τὸνομά του, ὅπερ θὰ πράξῃ κατόπιν καὶ αὐτή· — ἡ *Ναυτοπούλα*, λέγει, ἐνόησε τὴν *Αἰμυλίαν Εἱμαρμένην* καὶ τὴν ἐρωτᾷ: ἐνθυμεῖται τὴν ἀμαξάδαν, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν ἐκ τοῦ Ὠδείου; — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* πληροφορεῖ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* ὅτι καὶ εἰς αὐτὸν ἀρέσει πολὺ ἡ μουσική καὶ ἂν ἤθελε νὰ μάθουν ἓν quatre-mains θὰ τον ἐνθουσίαζε πολύ· — τὸ *Κῆπα τοῦ Δουράδεως* πληροφορεῖ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* ὅτι τὰ ψευδώνυμόν της ἐψήφισαν πάντες οἱ ἐν ᾗ κατοικεῖ πόλει συνδρομηταί· κόμμα καὶ ἐκεῖ! — ὁ *Σπ. Τσούβαλης* εὔχεται διὰ τὴν ἑορτήν του (10 Ἰουν.) τὸν *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* ἔμαθε παρὰ τῆς *Ἀγκύρας τῆς Εὐτυχίας* ὅτι ἀνυπομονεῖ νὰ ἐπανίδῃ τοὺς οἰκείους της· ἀλήθεια; — «Τί θὰ 'πῇ ὁ καλὸς τρόπος! ἀναφωνεῖ τὸ *Ἀχζιζάνιον*· νὰ, διὰ νὰ με 'πῇ εὐγενὲς τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, μετενόησα καὶ ἀμέσως ἔσφαξα τὸ Ταπεινὸν Ἴον (τὸ κοτόπουλόν μου) τὸ ἔψησα 'στὴ σούβλα μὲ σιγαλὴ φωτιὰ καὶ το ἔφαγα . . . ὥστε ἂς μὴ ὀνομάσῃ κανὲν κοτόπουλόν του μὲ τὸ ψευδώνυμόν μου, διότι καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω μὲ τὸ ἰδικόν της!» — τέλος ἡ *Θαλασσοζάλη* συγχαίρει πρώτη τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* διὰ τὸ βραβεῖον της· τὰ συγχαρητήρια πρὸς τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* ἐξακολουθοῦν· καὶ ἕπονται ἀρκετοὶ ἀσπασμοί· ἀλλὰ ἐνώπιον τόσων ἄλλων, πολὺ σπουδαιοτέρων, ἀναγκάζομαι καὶ πάλιν νὰ τους παραλείψω.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Εὐτυχῆ Θρηνήν*, (τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐνθυμεῖται καὶ συγχαίρει διὰ τὰ φιλάνθρωπα ἔργα της·) *Α. Σ. Οἰκονομίδην* (διὰ τὴν ἐρώτησίν του, παραπέμπεται εἰς τὸ σημερινὸν Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Φαίδωνος·) *Ἀστραπὴν* (λοιπὸν μετὰ τὰς ἐξετάσεις, πολὺ καλά·) *Τρεχαγουρεύσπουλον* (δὲν ἔχει παράπονον τώρα, πιστεύω!) *Φιλελεύθερον Ἑλληνα* (ἀπαράδεκτον τὸ νέον ψευδώνυμόν καὶ πᾶν παρόμοιον·) *Ἥλιον* (ἐπίσης·) *Θ. Γ. Καραγιάννην* (ἐστάλησαν·) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (φύλλον ἐστάλη·) *Ἀνδρέαν Γ. Καμῆλον*, *Κουταλιανὸν* (μοῦ ὀφείλει 20 λεπτὰ διὰ τὸ πρὸς τὸν *Ἥλιον* τετράδιόν του·) *Πασχαλιάν*, *Βραχιασμένην Κουκουβάγιαν*, *Ἀθ. Θ. Λεονάρδον* (ἔστειλα·) *Β. Α. Λιβιεράτον* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Ἀπήμαχον Ρουμελιώτην*, *Π Καρζῆν* (τὸν εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος τῶν Ἀπόρων· ἔστειλα·) *Ἑλένην Σκριβάνου*, *Γαληνιαίαν Θάλασσαν* (λοιπόν, ἀπήντησες καλά;) *Ἀστερόεσσαν Νύκτα* (ἔστειλα πάλιν τὸ 19ον) *Σωκρ. Γ. Σαριβαξεδάνην* (ἐλήφθη· μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν του θὰπαντήσω·) *Τηλεκλείδην*, *Κερανοβόλον Δία* (ποίημα ἐλήφθη· νὰ δημοσιευθῇ ὅμως ἀδύνατον!) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ἔστειλα· ἐλήφθησαν;) *Μικρὸν Διάβολον* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*, *Ἀσπροποταμίτην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαΐου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 7 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

275. Λεξίγριφος.

Σὲ προσκαλεῖ τὸ πρῶτον καὶ σοι ἀνήκει τἄλλο.
Τὸ ὅλον εἶνε πόλις γνωστή σας, ἂν δὲν σφάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

276. Στοιχειόγριφος.

Εἶμ' ἀρχαῖος στρατηγὸς·
τὴν ἀρχήν μου ἂν πετάξω,
γίνομαι εὐθὺς θηρίον.
ἕτοιμον νά σε σπαράξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Νεμέας.

277. Πυραμίς.

\+ Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ
. + . σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥ-
. . + . . στε νὰναγινώσκηται τὸνομα
. . . + . . . μουσικοῦ ὀργάνου, αἱ δὲ 6
στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ νὰποτελέσωσι τὸνομα Ἑλληνικῆς πόλεως, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες νήσου, καὶ αἱ ἀνώτατα δύο ζῴου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐξεινοποντίας

278-282. Ἐπανόρθωσις λέξεων

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι ἀκαταλήπτων λέξεων σχηματίσον τὰ ὀνόματα πέντε ποταμῶν.

1, Ἀλνές. 2, Ρυφεσάτη. 3, Σικρόγνα. 4, Σηγλάγ. 5, Λαπτόσκω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόντε Ραπανάκη

283-287. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον ἄλλας τόσας: Ἄκρον, Ὄσσα, ὡραῖος, φάρος, ἄτοπος.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαλᾶ Τσούβαλη

288 Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ἱστορικὸν τῆς Ἑλλάδος πεδίον, τὰ δὲ προτελευταῖα νῆσον ἀδελφὴν τῷ πρώτῳ κατὰ τὴν δόξαν.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Ἀθηναῖος ἄρχων. 3, Πόλις τῆς Ἀσίας. 4, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἀρχαῖον φρούριον. 6. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀρκαδίας. 7, Ὄνομα γυναικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

289 Ἀπροσδόκητον.

Ποῖαι ἐκ τῶν προθέσεων κλίνονται;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Ἀλγῆς

290. Φωνηεντόλιπον.

Μ-ζς-δ-ν-τργς-λλ-τρν-δ-ν-ζς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσὶν-Τσών

291 Ἑλληνοσύμφωνον.

Η-ιαι-ωαια-ειε-αι-α-ωεει,
Εεαι-α-εοαα-ε-ρσαιουη-ση.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτταγίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 καὶ 26 Ἀπριλίου 1897

203. Ζῶθος (Ζ-θώς). — **204.** Βῶλος, πῶλος. **205.** Τροχός, τροφός. — **200.** Ἀσουρία.

207. ΜΟΝΟΣ
ΟΔΩΣ
ΝΩΕ
ΟΣ
Σ

208. Ι
ΠΡΟ
ΥΑ ΙΝΑ
ΟΝ ΙΣΚΟΣ

209. ΤΗΝΟΣ (1, ΣΤόμαχος. 2, ΔΗμοσθένης. 3, ΟΝος. 4. ΚΟρέα. 5, ΗΣίοδος). — **210.** Εὐθὺς ἐπάτησε καὶ τὸ ἄλλο του πόδι. — **211.** Ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς μιμοῦ τὰς πράξεις. — **212.** Τόπου συνήθεια, νόμου κεφάλαιον.

213. Βούσιρις (βοῦς-Ἶρις.) Δ
214. Ξάνθος, ἄνθος. Κ ΙΣ
215 γάμος, μάγος. ΚΑΦΕΣ
216. Δ ΙΦΙΛΟΣ
ΣΕΛΛΑ
ΣΟΑ
Σ

217. Ἡ *Πῖσσα*, πόλις τῆς Ἰταλίας.

218. Ἅγιος, Γάϊος.